

[Finn Poulsen.]

igennem pristalsreguleringen gives dækning for stigende leveomkostninger, og der er ingen, der vil bestride, at huslejen går ind i leveomkostningerne; den faktiske stigning i huslejerne bør altså give sig udslag i den pristalsregulering, der herefter finder sted.

Nu gør jeg opmærksom på, at det, der sker i første omgang, ikke bryder ind i pristalsvirkningen, ikke bryder ind i arbejdsmarkedsparternes forudsætninger for deres forlig. De ændringer af pristalsvirkningerne, som vi på grundlag af det materiale, der er forelagt om de tekniske beregninger af pristallet, har peget på, sigter på det tidsrum, hvor normaliseringen skal gå videre, nemlig tiden efter 1. juli 1967. Da bliver det helt nødvendigt — det har jeg også forstået der er enighed om — at indrette den tekniske side af sagen således, at overdækning undgås, så der ikke heraf kan udspringe inflationsskabende virkninger.

I øvrigt vil jeg gerne pege på, at man i det, man er blevet enig om, har taget hensyn såvel til ejere som til lejere. Det er klart, at der er væsentlige hensyn at tage til begge parter, og et væsentligt hensyn til lejerne ligger der i det gradvise. Hvad er det så, der ligger i det gradvise? Der ligger dette, at man må tænke sig en fast, årlig procentforhøjelse. Hvor stor den skal være, skal man tale nærmere om. Der er indhentet oplysninger, som viser, at det ikke er helt ligegyldigt for virkningerne, hvilken procent man vælger. Det står åbent til drøftelse. Men der er ingen grund til at skjule, at denne procent ikke kan være helt ligegyldig; den må i princippet i hvert tilfælde overstige de årlige prisstigninger; hvis det ikke sker, når man jo aldrig til vejs ende.

Det er meningen, at løbende stigninger i vedligeholdelses- og driftsomkostninger stadig skal følges op. I genudlejnings-tilfælde skal der stadig være mulighed for forhøjelse. Man skal overveje noget så ligetil som de frivillige overenskomster. Der kan vel være visse problemer at drøfte, men i sig selv er det jo en vanvittig tanke, at parterne med hensyn til mange områder inden for lejeområdet ikke frivilligt kan træffe deres aftaler. Spørgsmålet om geografisk frigørelse skal man også ind på.

Der ligger i alt dette — som er et forsøg

på at gå gradvis frem uden at gå så gradvis frem, at det ingen virkning får — også den realitet, at disse nødvendige stigninger, denne nødvendige normalisering kommer til at gå i takt med lønstigningerne, i takt med produktivitetsstigningen; derved bliver det hele væsentlig lettere at bære.

Det var måske en idé at overveje, om der ikke netop i denne periode var noget reelt og sundt i den tanke, som blev debatteret i går, at lette progressionen i beskatningen. Masser af mennesker ville formentlig, hvis det skete, blive animeret til at flytte fra en relativ billig lejlighed til en noget dyrere og nyere. Det er klart, at det rådighedsbeløb, folk har tilbage i dag, når husleje og skatter er trukket fra, er væsentligt mindre end før, fordi den progressive beskatning i vide kredse spiller en så dominerende rolle.

Må jeg endelig gøre opmærksom på, at det gennem vore forhandlinger for første gang lykkedes at få ridset linjerne op for en mere samlet løsning, den samlede løsning, som vi har efterlyst så længe. I aftalen om de retningslinjer, som folketingsudvalget skal følge, og de retningslinjer, som i øvrigt skal følges, ligger en påpejning af, at der nu også må klare linjer til inden for boligbyggeriet, en klar afvikling af restriktionerne. Det er noget helt afgørende for erhvervene, at man virkelig ved, hvad man har at rette sig efter; så kan det komme i anden række, om det sker et par måneder før eller senere. Det vigtigste for erhvervene er, at man ved, hvad man har at rette sig efter, så kan man disponere.

Må jeg i denne forbindelse minde om, at det er oplyst i det materiale, vi har fået, at den del af boligbyggeriet, som reguleres gennem boligministeriet, lægger beslag på mindre end 3 pct. af den sum på 60 milliarder kroner, som dette land har til rådighed til både forbrug og investering — mindre end 3 pct. Boligbyggeriet andrager ca. 3 pct., det regulerede boligbyggeri mindre. Der er meget, der taler for, at det ikke kan være noget væsentligt at blive ved at regulere og gribe ind over for en så lille del af det område, der er bestemmende for samfundets økonomiske stilling.

Jeg er tilfreds med, at vi er blevet enige om, at et lovforslag om ejerlejlighedssystemet skal fremsættes, at de sociale boligselskabers finansielle forhold skal tages op til